

Centre Hospitalari

PATRIMONI CIUTADÀ. Una norma no escrita dels catàlegs arquitectònics és evitar la inclusió d'edificis nous, que encara no han passat el "judici" del temps. En el catàleg de 2010, però, ja es van incloure elements dels anys seixanta i setanta del segle XX com aquest hospital obra de l'arquitecte Josep M. Esquius, de 1971, situat en una zona d'exemple de la segona meitat d'aquell segle, que fa cantonada entre l'avinguda de les Bases de Manresa i el carrer de Flor de Lis. Popularment es coneix com la clàssica del Tuneu pel paper que va tenir en la construcció el metge i emprenedor Josep Tuneu i Molist, amb el suport de la Mútua Manresana.

Foto: Francesc Rubí.

És un equipament sanitari emplaçat entre mitgeres amb soterrani, planta baixa i set pisos que resol una cantonada en xamfrà. L'estructura de l'edifici és de formigó, la qual cosa permet una estructura flexible a l'interior i grans superfícies de vidre a la façana, especialment a la zona del xamfrà, que correspon a l'escala i a les sales d'espera entre els passadissos d'habitacions. Les façanes laterals són de diferent alçada per adaptar-se al tipus de via: de cinc pisos al carrer de Flor de Lis i de set a l'avinguda de les Bases de Manresa. En la façana queda remarcant el ritme horitzontal per l'alineació de les obertures. El tractament del mur està fet amb peces de pedra artificial, un material típic dels anys seixanta i setanta que elaboraven algunes empreses manresanes. La cinquena planta té la façana reculada, de manera que es trenca el ritme vertical i permet acoblar visualment la diferència d'alçada de les dues façanes. Les obertures són de vidre amb serralleria d'alumini. Les cobertes són planes, inclosa la de la part interior de la planta baixa, que està il·luminada amb claraboies. L'origen d'aquest equipament prové de la necessitat d'augmentar i millorar els serveis de traumatologia al Bages, on predominava la indústria, la construcció i la mineria entre els anys seixanta i setanta.

El catàleg de patrimoni de Manresa protegeix parcialment el Centre Hospitalari perquè és un dels edificis d'equipaments de la seva època dissenyat amb un bon equilibri entre l'urbanisme de la zona, el seu ús i la personalitat de la façana. A més, per a la ciutadania de Manresa i de la Catalunya central ha representat durant molt de temps l'hospital de referència.

PER SABER-NE MÉS:

- Josep M. Gasol, "Història de la Mútua Manresana, Mútua Intercomarcal", Manresa, 1988.
- Mireia Vila, "Construcció del Centre Hospitalari (1969)", a "El Pou", Manresa, març de 2017.